

Sygnatura akt II C 871/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy w powództwa J. Z.

przeciwko T. Ś. i Gminie M. Ł. – Zarządowi Lokali Miejskich

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. stwierdza, że niniejszy wyrok jest zaoczny w stosunku do T. Ś.;
3. przyznaje radcy prawnemu J. P. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), którą nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi;
4. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego Gminy M. Ł. – Zarządu Lokali Miejskich;
5. oddała wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania.

Sygnatura akt II C 871/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 grudnia 2018 roku, powódka J. Z., wniosła o zasądzenie od T. Ś. kwoty 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w październiku 2016 roku miał miejsce remont dachu budynku przy ul. (...), którego zarządcą jest Zarząd Lokali Miejskich w Ł.. Powódka jest najemcą lokalu nr (...) w tym budynku na ostatnim piętrze. Od stycznia 2018 roku na ścianach mieszkania powódki pojawiły się mokre plamy i zacieki, które z upływem dni oraz opadów stawały się coraz obszerniejsze i bardziej mokre. Po zgłoszeniu szkody Zarządowi Lokali Miejskich, jego ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania, wskazując, że odpowiedzialność za szkodę ponosi firma (...) prowadzona przez pozwanego, która wykonywała pokrycie dachowe. Pozwany nie odpowiedział na pismo powódki. Wnosiła o zwrot kosztów postępowania w kwocie 480 zł.

(pozew k. 4-5)

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2019 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztu opłaty sądowej od pozwu, oddalił wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałej części oraz ustanowił dla powódki pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

(postanowienie k. 35)

W piśmie z dnia 10 marca 2019 roku powódka, reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Miasta Ł.- Zarządu Lokali Miejskich w Ł.. Wyjaśniła, że kwota dochodzona pozwem obejmuje koszt doprowadzenia mieszkania wynajmowanego przez powódkę do stanu sprzed szkody. Według powódki wynajmujący odpowiada za skutki wadliwej naprawy wykonanej przez firmę naprawiającą dach. Powódka wyjaśniła, że została wprowadzona w błąd przez pracowników Zarządu Lokali Miejskich w Ł. co do konieczności pozwania firmy naprawiającej dach.

(pismo k. 41-42)

W piśmie z dnia 16 kwietnia 2019 roku powódka cofnęła pozew przeciwko T. Ś. bez zrzeczenia się roszczenia.

(pismo k. 46)

Postanowieniem z dnia 16 maja 2019 roku Sąd umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do T. Ś..

(postanowienie k. 47)

Postanowieniem z dnia 16 maja 2019 roku Sąd, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Gminę M. Ł.-Zarząd Lokalu Miejskich w Ł..

(postanowienie k. 48)

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 czerwca 2019 roku pozwany Gmina M. Ł.-Zarząd Lokalu Miejskich w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego T. Ś., oraz o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu Towarzystwa (...) w W., celem umożliwienia mu wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Strona pozwana zakwestionowała zasadę swojej odpowiedzialności oraz wysokość szkody wskazywanej przez powódkę. Pozwany podnosił zarzut braku swojej legitymacji biernej. W ocenie pozwanego, strona powodowa nie wykazała zaistnienia przesłanki winy po stronie pozwanego, a odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponosi wykonawca robót tj. T. Ś., któremu pozwany zlecił wykonanie remontu dachu budynku przy ul. (...) jako profesjonalistę. Pozwany nie ponosi zatem winy w wyborze i stosownie do art. 429 kc jest zwolniony z odpowiedzialności. Pozwany kwestionował również wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prywatne ekspertyzy i wyliczenia złożone przez powódkę.

(odpowiedź na pozew k. 50-51v., pełnomocnictwa k. 52, k. 53)

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2019 roku Sąd, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego T. Ś..

(postanowienie k. 60)

W piśmie z dnia 10 lipca 2019 roku, powódka podniosła, że jeśli pozwana gmina kwestionuje wysokość szkody, która została przez powódkę wykazana dokumentem prywatnym, powinna złożyć odpowiedni wniosek procesowy.

(pismo k. 62)

W piśmie z dnia 18 lipca 2019 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego zgłosił interwencję uboczną. Wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz interwenienta zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Interwenient uboczny kwestionował roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i wysokości, dzieląc stanowisko pozwanej gminy.

(interwencja uboczna k. 63-64, pełnomocnictwo k. 65, pismo procesowe k. 101-105, odpis KRS k. 78-81v.)

Na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że nie popiera powództwa w stosunku do T. Ś., bowiem powódka nie wywodzi względem siebie odpowiedzialności od tego pozwanego. Sprecyzował, że w jego ocenie żądana w pozwie kwota 480 zł to koszty postępowania, których zasądzenia żąda powódka. Pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, oświadczył, że koszty zastępstwa procesowego nie zostały uiszczone w całości ani w części.

(protokół rozprawy k. 95-97)

Pozwany T. Ś. nie stawiał się na rozprawę mimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i wyjaśnień.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest najemcą lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) na podstawie umowy najmu zawartej z Gminą M. Ł. na podstawie umowy najmu z dnia 14 stycznia 2013 roku.

(kserokopia umowy najmu k. 7-8v.)

W dniu 25 sierpnia 2016 roku Gmina M. Ł. – Zarząd Lokali Miejskich w Ł. zawarła z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą M.-P. – T. Ś., umowę nr (...), dotyczącą wykonania przez niego robót polegających na remoncie dachu budynku położonego w Ł. przy ul. (...) (dekarsko – blacharskich).

(kserokopia umowy k. 54-56, informacja (...) k. 57)

W styczniu 2018 roku powódka zgłosiła szkodę polegającą na mokrych plamach występujących na ścianach, w wynajmowanym przez nią lokalu do Zarządu Lokali Miejskich w Ł..

(kserokopia pisma k. 9-10)

Gmina M. Ł. – Zarząd Lokali Miejskich w Ł. objęta była ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

(polisa k. 58-58v.)

Decyzją z dnia 6 marca 2018 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówił wypłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną na mieniu powódki.

(kserokopia decyzji k. 11-11v.)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów. Ustalen stan faktyczny na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd w toku sprawy, oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego w zakresie budownictwa na okoliczność wysokości szkody i jej przyczyny. Sąd nie znalazł podstaw aby dowód z opinii

biegłego w niniejszej sprawie dopuścić z urzędu. W myśl art. 232 zdanie pierwsze kpc, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Co prawda Sąd może dopuścić określony dowód z urzędu (art. 232 zdanie drugie kpc), jednakże uregulowanie to ma charakter wyjątkowy. W kontradiktoryjnym procesie to strony są jego dysponentami, Sąd zaś powinien pełnić rolę arbitra, ważącego argumenty i dowody przez nie przedłożone. Formułowanie stosownych wniosków dowodowych bądź ich brak stanowi element taktyki procesowej, jest suwerenną decyzją strony (i reprezentującego ją pełnomocnika procesowego). Powoływanie dowodów z urzędu jest nieuzasadnione tym bardziej, gdy wiążą się one z powstaniem wydatków, które następnie poniesie strona przegrywająca proces (co ma miejsce w przypadku dowodu z opinii biegłego). Niezależnie od tego, nawet gdyby wniosek złożony przez pełnomocnika powódki w dniu 5 listopada 2019 roku potraktować jako wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego (a nie podjęcie w tym celu przez Sąd czynności z urzędu), to wniosek ten był spóźniony. Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c. w brzmieniu do 6 listopada 2019 roku). Po złożeniu odpowiedzi na pozew przez pozwaną gminę, Sąd udzielił pełnomocnikowi powódki terminu 2-tygodniowego do złożenia wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych. Zobowiązanie doręczono pełnomocnikowi powódki w dniu 8 lipca 2019 roku. Strona powodowa w określonym terminie nie zgłosiła żadnych wniosków, wskazując na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego dopiero na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 roku.

Sąd oddalił także wniosek pozwanej Gminy M. Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł. oraz interwenienta ubocznego o dopuszczenie dowodu z zeznań wnioskowanych przez nich świadków. Dowód z zeznań wskazanych świadków w niniejszym postępowaniu okazał się nieprzydatny wobec nie podjęcia przez powódkę inicjatywy dowodowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (t.j. Dz.U z 2013r, poz. 1409) obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej, w szczególności w zakresie związanym z wymaganiami, o których mowa w ust. 1 pkt 1-7.

Stosownie do art. 61 tej ustawy właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany:

- 1)** utrzymywać i użytkować obiekt zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2;
- 2)** zapewnić, dochowując należytej staranności, bezpieczne użytkowanie obiektu w razie wystąpienia czynników zewnętrznych oddziaływujących na obiekt, związanych z działaniem człowieka lub sił natury, takich jak: wyładowania atmosferyczne, wstrząsy sejsmiczne, silne wiatry, intensywne opady atmosferyczne, osuwiska ziemi, zjawiska lodowe na rzekach i morzu oraz jeziorach i zbiornikach wodnych, pożary lub powódzie, w wyniku których następuje uszkodzenie obiektu budowlanego lub bezpośrednie zagrożenie takim uszkodzeniem, mogące spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia lub środowiska.

Obowiązki właściciela lub zarządcy polegają głównie na przeprowadzaniu, w czasie użytkowania obiektu, okresowych przeglądów i ocen jego stanu technicznego oraz podejmowaniu działań, związanych z wykonywaniem niezbędnych robót konserwacyjnych i remontowych, zapewniających utrzymanie właściwego stanu technicznego i bezpieczeństwa eksploatowanego obiektu budowlanego Zapewnienie właściwej eksploatacji użytkowanego obiektu budowlanego,

zgodnie z jego przeznaczeniem, oraz jego utrzymywanie w odpowiednim i bezpiecznym stanie technicznym należy do obowiązków właściciela lub zarządcy obiektu. Oznacza to, że obowiązek został nałożony na obydwie podmioty, przy czym wykonanie obowiązku przez jednego z nich zwalnia z tego obowiązku drugi podmiot. Jednakże redakcja tego przepisu ustala, że w pierwszej kolejności obowiązek ten spoczywa na właścicielu.

Zgodnie z art. 662 § 1 kc wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu.

W związku z okolicznościami podniesionymi w pozwie, podstawy odpowiedzialności pozwanej gminy należy upatrywać w art. 415 kc. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia niezbędne jest spełnienie łącznie 3 przesłanek, tj. winy, zaistnienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem. Zauważyć w tym miejscu należy, że czyn niedozwolony oznacza kategorię prawną obejmującą swym zakresem przedmiotowym zachowania (działania i zaniechania) polegające na naruszeniu pewnych ogólnych tj. spoczywającym na każdym i względem każdego, reguł ostrożności, dbałości o interesy, życie, zdrowie innych podmiotów słowem należytego zajmowania się innymi dobrami prawnymi.

Sąd w niniejszej sprawie podziela stanowisko pozwanej gminy, że powódka nie wykazała, aby za zaistniałą w lokalu szkodę odpowiedzialność ponosiła pozwana.

Zgodnie z art. 429 kc, kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonych mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

Wyrządzenie szkody, o której mowa w powołanym przepisie nastąpić musi w związku powierzeniem czynności drugiemu, a nie tylko przy jego okazji, co oznacza, iż osoba, której taka czynność została powierzona, działać musi na podstawie i w granicach posiadanego umocowania (tak SN w wyr. z 21.12.1971 r., III CRN 402/71, OSN 1972, Nr 6, poz. 115).

Przepis art. 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, oznaczającą, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc zdanie pierwsze).

Bierność strony w zakresie obowiązku dowodzenia swych twierdzeń nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

Całkowicie należy podzielić stanowisko K. K. w monografii "Dowodzenie w procesie cywilnym", Komentarz do przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego uwzględniający nowelizację z 2000 roku (Wydawnictwo Zrzeszenia (...), karta 32), gdzie stwierdził, iż sąd nie ma obowiązku uzupełniania materiału dowodowego, ani nawet wyjaśniania czegokolwiek z urzędu i zarządzania w tym celu dochodzeń. Po wyczerpaniu przez strony wniosków dowodowych sąd nie musi już oceniać czy sprawa została dostatecznie wyjaśniona do ostatecznego rozstrzygnięcia. W procesie kontradiktoryjnym sąd nie zbiera już samodzielnie materiału dowodowego, ani nie nakazuje z urzędu uzupełniania lub powtarzania postępowania dowodowego.

Rygoryzm tego obowiązku jest wzmocniony zwłaszcza tam, gdzie strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Przepis art. 232 zdanie drugie kpc stwarza sądowi jedynie możliwość dopuszczenia dowodu

niewskazanego przez stronę, który należy traktować jako wyjątek od zasady wskazanej w zdaniu pierwszym przepisu, dopuszczalny jedynie w zupełnie szczególnych wypadkach. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 1998 roku, II CKN 656/97 (OSNC 1998, zeszyt 12, poz.208), w którym wypowiedział się, iż przewidziane w art. 232 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu z urzędu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy.

Zgodnie z art. 278 i 279 kpc opinią biegłego jest wyłączenie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Opinia biegłego sporządzona na polecenie strony i złożona do akt sądowych nie może być traktowana jako dowód w postępowaniu. W piśmiennictwie i orzecnictwie przyjmuje się, iż złożone do akt ekspertyzy opracowane na zlecenie stron należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Natomiast oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L., oraz (...))

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż powódka reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie zaoferowała dowodów dających podstawę do ustalenia odpowiedzialności pozwanej gminy, jak również na okoliczność wysokości szkody. W szczególności nie złożyła we właściwym terminie i w prawidłowy sposób wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw budownictwa, który to był odpowiednim środkiem do ustalenia przyczyny/przyczyn powstania szkody w lokalu (w tym czy prace prowadzone przez T. Ś. miały wpływ na wystąpienie zacieków), a w konsekwencji podmiotu odpowiedzialnego, a także umożliwiłby określenie wysokości kosztów, które są niezbędne dla przywrócenia lokalu do stanu sprzed szkody.

Uwzględniając powyższe powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Stosownie do dyspozycji art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku, zgodnie z § 2 przywołanego przepisu, co do zasady przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Wskazane powyżej domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, gdy twierdzenia te budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

Sąd w punkcie 2 wyroku stwierdził, że wyrok jest zaoczny w stosunku do T. Ś., który nie zajął w sprawie stanowiska. Brak było podstaw do uwzględnienia powództwa w stosunku do tego pozwanego, gdyż ze stanowiska powódki wyraźnie wynikało, iż nie upatruje ona po stronie tego pozwanego podstaw do przypisania mu odpowiedzialności za szkodę.

W punkcie 3 wyroku, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz pełnomocnika ustanowionego powódce z urzędu radcy prawnego J. P. kwotę 738 zł ustaloną w oparciu o treść § 8 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 roku, poz. 68).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c., uznając, iż składając pozew powódka mogła być przekonana o słuszności swoich żądań, zwłaszcza w oparciu o informacje udzielone jej w postępowaniu

likwidacyjnym. Za zastosowaniem powołanego przepisu przemawiała również sytuacja materialna powódki, która zdecydowała o częściowym zwolnieniu jej od kosztów sądowych w toku procesu.

W ocenie Sądu brak podstaw do zasądzenia kosztów interwencji na rzecz Towarzystwa (...) w W.. W orzecznictwie przyjmuje się, że art. 107 k.p.c. stanowi możliwość przyznania zwrotu interwenantowi ubocznemu poniesionych przez niego kosztów, lecz nie obliguje do przyznania ich w każdym przypadku pozytywnego wyniku procesu strony, do której interwenant przystąpił. Przyznanie ich zależy od oceny, czy wstąpienie interwenienta ubocznego do procesu połączone było z potrzebą rzeczywistą obrony jego interesów i czy podjęte przez niego czynności procesowe zmierzały do tej właśnie obrony (postanowienie SA w Białymstoku z 8.01.1998 r., I ACz 7/98, "Orzecznictwo Sądów Apellacji B." 1998, nr 1, poz. 10). Sąd może przyznać koszty interwencji od przeciwnika zobowiązanego do zwrotu kosztów na rzecz interwenienta ubocznego, jeżeli przyczynił się on do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 23.02.2012 r., V CZ 141/11, LEX nr 1215162). Interwenant uboczny w niniejszej sprawie nie przyczynił się w żadnym stopniu do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy. W związku z tym wniosek interwenienta o zasądzenie kosztów podlegał oddaleniu.